

Nem mindegy, milyen fiatalokat adunk a jövőnek!

November negyedikén vehette át a Magyar Parlamentben újabb kitüntetését **Utasi Jenő**, az oromi és tóthfalusi katolikus egyházközség plébánosa. Jenő atyának minden évre jut egy elismerés. 2014-ben a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjét adományozták neki, idén pedig a Mindszenty-emlékéremre tartották érdemesnek. E kitüntetést azoknak ítélik oda, akik a névadó példáját követve munkásságukkal mások és az ország javát szolgálják. Vajdaságban ő az első, akit az emlékéremmel jutalmaztak.

Milyen indoklással kapta a kitüntetést?

– Felhívtak telefonon, nem kérdezték, hogy tetszik-e nekem, akarom-e vagy nem, de természetesen nem utasítottam el, nagyon nagy megtiszteltetésnek éreztem. Az emlékérem magában is súlyos, de eszmeiségében is annak tartom, mert egy markáns személyiségről van elnevezve, Mindszenty Józsefről, akire felnézek. Hol vagyok én hozzá képest! A keresztény szellemiségű közösségépítés az én célom is, de országépítéshez azért „kicsi” vagyok. Az ő életét három dolog töltötte ki: fiatal papként és később püspökként a médiát nagyon pártolta, a zalaegerszegi lap megalkotója volt, ebben próbálom utánozni, hisz nekem is az egyetlen vajdasági katolikus hetilap, a Hírvivő az egyik szívügyem. A másik, ami fontos volt számára, az az egyházi vagyon, az ahhoz tartozó földterületek rendbetétele, ezáltal az emberek munkához juttatása. Az én vágyam szintén, hogy minél több ember dolgozzon itt helyben. A harmadik pedig a keresztény nemzet vonulata, aggódott a magyar ifjúságért, a hitoktatást ki akarták zárni akkoriban az iskolákból, de tudjuk, hogy a keresztény értékrend az, ami fenntart egy nemzetet. Ezt az elvet én is vallom, tehát eszmeiségében, magatartásában Mindszenty Józsefre példaképként tekintek. Annak meg kiváltképp örültem, hogy Lezsák Sándortól, az Országgyűlés alelnökétől vehettem át a díjat, és Juhász Judit, a valamikori Antall-kormány szóvivője mondott laudációt, mind-mind olyan személyek, akiket nagyon tisztelek és becsülök, ez összefonódott bennem, de legfőképp Mindszenty egyénisége, szerepe a meghatározó.

Egy régebben adott interjújában azt nyilatkozta, szeretné, ha időseket befogadó otthon és nyolcosztályos iskola épülhetne Tóthfaluban. Mondhatjuk, hogy túlteljesítette a tervet, mert ez mind sikerült, sőt ezenfelül van már kollégium, sportpályák, készülő az arborétum, a Duna-makett létrehozásán dolgoznak és a régi iskola felújítása is realizálódni látszik. Elégedett? Vagy vannak még megvalósulásra váró tervek?

– Tervek mindig vannak, mint ahogy módoszatok is. Nekem szinte pihenést jelent, ha lemegyek az idősekhez, belepottyanak az ő világukba, ott kicsit leáll a rohanás, ami nekem nagyon jó. Viszont a nyolcosztályos iskolát úgy álmodtam meg, hogy egyházi iskola legyen. Erről nem mondtam le, de még nincsenek meg hozzá az anyagi feltételek, ám úgy érzem, a diákon ez egy kicsit megvalósítja, mert itt azért keresztény szellemben neveljük a gyermekeket.

De akár iskoláról, akár másról van szó, az nem egy ember műve. Azt szoktam mondani, hogy lehet kezdeményezni, de ha nincs közösségi részről befogadókészség, ha nincsenek olyan emberek, akik felkarolják, vagy ötletekkel még dúsíják az enyémet, akkor az szegény marad.

Nem csak a falu fejlesztésében van oroslánrésze, kilátástalan helyzetben lévő családokat, gyerekeket vett a védőszárnyai alá. Jelenleg négy lány és három fiú lakik a parókián, négyen már felnőttek, mégis itt maradtak.

– A család és a gyermek a jövő záloga. Én is fiatal maradtam közöttük, mert mindig vannak kihívások, amik fiatalon, karban tartják az embert optimizmusában, derűlátásában. A nyolcvanas évek közepén kezdtem az ilyen fajta pályafutásomat.

Nagy kihívás volt néhány éve, amikor négy testvérpárt fogadtunk be, láttam növekedésüket, kibontakozásukat, nagyon megköszönöm a Teremtőnek, hogy ezt a lehetőséget megadta nekem. Most a már nagykorúak is itt maradtak, nem küldöm el őket, természetesen, jól érzik itt magukat és szeretnék kenyeret adni a kezükbe, aki pedig tovább tanul, ösztökélem a tanulásra, mert a tudástőke nagyon fontos. Nagy felelősséggel is jár, nem mindegy, hogy merre irányítok egy életet, ha már felelősséget vállaltam érte. De jegyesoktatáskor is azt szoktam mondani, hogy attól nincs szebb, amikor életet adtok, majd várjátok, hogy kibontakozzon, felnőjön. Én ezt megtapasztaltam ide fogadott gyermekek által és a diákon lakóival is. Ők a szélrózsa minden irányából jönnek, sokféle életkörülményből és látva az ő fejlődésüket, törekvésüket, elmondható, hogy ha ilyen fiataljaink vannak, akkor nem kell félni a jövőnkért, csak minél több lennének!

Segítő jobbot nyújt időseknek, fiatalnak, de ki segít a plébánosnak, ha elfárad, megtorpan vagy anyagi nehézségekkel küzd?

– Az anyagiak mindig problémát jelentettek, ez végigkíséri az életemet, biztos, hogy rossz közgazdász lennék és nem is értek az anyagi dolgokhoz. Sokszor mosolygok magamon, hogy mennyi pénz átmeg a kezemen a rengeteg építkezés alkalmával, de egy parát nem tulajdonítottam el, viszont sokszor hoppon vagyok az anyagiakkal. Megtapasztaltam, hogy a Jóisten mindig segít valamiképpen. Ez egy csodálatos dolog, egyik paptársam azt mondta, egyszer rád un már a Gondviselés, de úgy látszik, nem unt még rám.